

Едва се дочуватъ задавени къркания на жерави, що отпжуватъ. Послѣ еката имъ се усилва.

Г л а с а. — Какво ми се чува ?

М а р а. — Става, погледва изъ крайния прозорецъ. Съ въздишка. Жеравитѣ си отиватъ ! Загледана. Каква верига ! Още една ! Друга ! . . . Колко много ! Краятъ имъ се губи въ далечинитѣ.

Мълчание.

Мигъ слѣдъ мигъ кърканието се дочува по ясно.

Г л а с а. — Зимага приближава !

М а р а. — Загледана. Съ болка. Да !

II

Влиза Борьо въ рубашка облеченъ, съ луличка въ уста, като търка съ прѣсти очитѣ си. Той е къмъ 32—33 годишна възраст, възвисокъ, плѣщестъ съ изпито лице, осѣнено отъ дълга кестенява коса, що тули до полвина ушитѣ му.

Б о р ъ о. — Прѣстжива прага. Жеравитѣ ли гледашъ ? Приближава се къмъ нея до прозореца.

М а р а. — Щомъ го виждатъ съ ржѣвъ на очи. Ти се забравяшъ, Борьо ! Станешъ ли отъ сънъ — очитѣ си залавяшъ. Ужъ ги лѣкуваме. Авъ незнамъ !

Б о р ъ о. — Тихо и съ мекъ тонъ безъ да обръща внимание на бѣлѣжката. Искамъ да видя жеравитѣ. Вгледанъ. Ето, сега добрѣ виждамъ — — Каква верига ! — Още една ! Унесенъ гледа и слуша кърканието имъ. Какво настроение ! Пепелявъ фонъ ; глѣкнали равнини и задъ тѣхъ едва доловимъ Балкана — — и жеравитѣ отлитатъ, отлитатъ !

Дълго мълчание.

М а р а. — Оборила глава дълбоко вмислена, едва дочува мжжа си

Б о р ъ о. — Вгледанъ въ жеравитѣ не снема очи.

Мълчание.

Кърканието на жеравитѣ се дави въ далечинитѣ и въ стаята се чува само трakanето на часовника.

Б о р ъ о. — Слѣдъ като изгубва дирята на жеравитѣ. Потулиха се !

М а р а. — Упомисна. Стига ! Тури си очилата, защото пакъ ще почнатъ да те смѣдятъ очитѣ.